

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Hetfő

160. szám.

Pest, september 18. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

A Marczius Tizenötödike politikai hirlap october—decemberi évnegyedre előfizetheti helyben egyedül a Kiadónál, 2 ft. 30 kr. postán mindennap borítékba küldve 3 frt. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben egyedül a Kiadónál s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fizettek.

Pest september 18.

Egy nap szomorító leverő, másnap vigasztaló s bátorító hírek. Tanuság: Nem kell kétségbe esnünk, nem kell elbiznunk magunkat.

Tegnap délelőtt jött meg a vigasztaló hír, hogy a drávai táborban a huszártisztek az áruló fővezér ellenében ellennyilatkozatot tőnek, a mint azt, a mai közlönyben olvashatni.

Nekünk, s ügyünk győzelméhez nem is kellett más mint ez. Az ingadozók rögtön mi részünkre állnak a fővárosban úgy miként a vidéken.

A nádor lement. Ez nagy argumentum azokra nézve, kik a dolgokról kellőleg felvilágosítva nincsenek. Egy összetartó hadsereg egy sziv és lélek, s kétség sincs benne, hogy Jellachichnak mesterkélt fanatisált tömegét szét ne verjük.

Egy futár érkezett az aldunai részéről, mely szerint tegnap reggel a mieink Mészáros Lázár vezérlete alatt szent Tamást megrohanták. A harc himenetéről azt hisszük, ma estére kapunk tudósítást.

Oda lent a futár elindultakor legkevésbé sem kételkedtek, azon hogy estére a rác tábor be lesz véve. Hadügyministerünk a táborban a legnépszerűbb ember. Rövid ott léte alatt a tábor gyökeres javításokon ment keresztül. A sereg tisztán magyar érzelmű. Az idegen elem legmélyebben hallgat, el van nyomva, s látván erőnket, előttünk meghajlik.

Ha lapunk sajtó alá bocsátatása előtt jövendő újabb tudósítás, be fogjuk azt valahová iktatni.

A porosz herceg nevét viselő gyalog ezred

egyik bataillona tegnap és tegnap előtt Pestre érkezett, a másik bataillon Kassa felől közelg.

A közemberek s altisztek Pestre érkeztek azonnal feltevék a nemzeti három színet. Sokan a honvédekhez állottak.

Ma reggel a miniszerelnök Széll kapitányt őrnagynak kinevezvén, a bataillon magyar zászlót kapott s elrendeltetett, hogy a legénység a magyar alkotmányra azonnal feleskettessék. Az idegen érzelmű tisztek szétmaradoztak.

A magyar katonaság e dícsőséges viselete elragadó örömmre gerjeszt minden buzgó hazafit.

Ezzel a camarillának egyik főfő számítása dől dugába; s nem késünk kimondani, hogy az országban e kritikus perczekben egyedül ez mentette meg, hogy a magyar nép közül származott katonaság részünkre állott.

A magyar népben valamely elromolhatlan jellemnek kell ben rejleni, hogy e derék vitézek, daczára a szörnyűképen demoralisáló osztrák rendszernek, mellettünk maradtak.

Mellettünk maradtak, e mondani lehet, igen complicált kérdésben, a midőn ügyeinknek bővebb ismerete szükséges ahhoz, hogy az egyszerűbb emberek azt könnyen megértsék.

Mintha a magyarok istene egy éjjel a legjobb emberekbe valamely felvilágosító észet, valamely felgerjedő sejtelmet öntött volna.

Jellachich proclamatiójában azt mondja: hogy ő a nép, szabadság és Austria embere. Ennél gyönyörűsebb heterogeneitást a világ még nem látott. —

A nép elis fordult ezen álapostoltól, mi által a camarillának második főszámítása, a royalista nép elcsábítása füstbe ment.

Ha népünk szabadságot keres, lesz esze, hogy ezt ne a horvátoktól, ne egy osztrák generáltól, ne egy olly hadseregtől várja, mely a szent-tamási rablócsordával drága kedves czimboraságban él.

Egy másik hirt a Oesterreichische Z-ből vesszünk. A bosniai seraskier, kiről már Kossuth a képviselők házában többször tőn említést ropant erővel tört be Croatiába, és Czettim városkát elfoglalta.

Ez Jellachichnek reméljük nem kellemes hír leend.

A seraskier célja a horvátokat, kik a bosniai szláv fajú népeket folytonosan török érdek ellenesen izgalomban tartották megfenyíteni, s egyszerűs mind az izgatókat valahogy ránczba szedni.

Ez ránk nézve jó hír. Hanem az egészben egy jó tréfa is van: Jellachich, miként proclamatiójában nyilvánítja: e berohanást a magyar ministerium cselszövényének tulajdonítja!

Bizony, bizony nagyon meglátszik, hogy ez a jó Jellachich nem igen ismerte a mi ministeriumunkat, különben illy vadat nem mond.

Hanem vannak rossz híveink is a képviselők házában azt beszélték, hogy Radeczki a horvátok segítségére 11, mások szerint 18 bataillont indított volna.

Ha igaz nagy baj. — De ha sietünk nem fog nekünk kárt tenni. Csak hogy a magyarnak minden jó tulajdonsága meg van az egy sietségén kívül! Minket mindenki a világon mindenben megelőz. S ez kormányunk rettenetes vétké; ha a nemzet elvész, a szerencsétlenséget ennek fogjuk köszönhetni.

Az urbéri végengedvényeket Jellachichnak engedjük át kihirdettetni. Még a bécsi küldöttség elmente előtt határozá el a ház, hogy a magyar néphez egy proclamatio bocsátassék szét; s még ebből ma sem látott senki egy példányt sem, holott Jellachich proclamatióját itt a fővárosban vannak, kik terjeszteni merészlik.

Egy más rossz hír Komáromból érkezett. Azt beszélék, hogy ott kuruczul mennek a dolgok.

Mercz várparancsnok nagy schwarzgelb. Egy sötét éjjel a Vilmos ezred egyik bataillonát be akarta a várba csempészni.

Ez a Vilmos ezred csupa gallicianusokból áll, s eddig Posonba szállásolt, hanem a bécsi deputatio alkalmával, egy bizonyos úri ember, ki azonban nem minister, őket Pestre rendelte. Batthyáni lejövén, a Vilmosok jelenlétén nagyon megbotránkozott, s őket azonnal vissza parancsolta. —

A komáromi schwarzgelb basa a lengyel-osztrák katonákat meg akarta magának tartani, s midőn a katonaság egy este ott átment, éjjelre visszarendelte őket Komáromba.

Szerencsére a komáromiak a czélt észrevevék s a város éjjel gyűlést tartván a komáromi hajó hidat megnyitották mi által az idegen katonaság bejövetele meggátoltatott.

A katonaság azonban egy a dunántuli erősségbe vette magát s védelmi helyzetet vőn. —

Ma reggel itt azon hír terjedt el, hogy Komárom több helyeken meggyújtatott.

A Paksony szállásoló Hardek vasas ezred a camarilla parancsára felkerekedett s Jellachich elébe siet, reméljük ha a ministeri parancsnak nem fognának engedelmeskedni, a huszárok vissza tartandják őket s lefegyverzik.

És miután benne vagyunk a hírekbe mért ne mondanánk el azt is mit olly sokan beszélnek, hogy Albrecht herczeg tizenkét ezerrel akar jönni Pest felé.

Azonban mi megmaradunk a törvényes úton — si fractus illabatur orbi s.

És mondhatjuk miként I. Ferencz francia király a paviai ütközet után *Tout est perdu . . .* a corpus iurison kívül.

Pest, september 18.

A második felelős magyar kormány alakulva van.

A tárczák kiosztva ugyan még nincsenek de irántok alkalmasint lehet magunkat tájékozni.

E jelen ministerium a parlamentaris élet természetével s az alkotmányosság eszméjével ellentétbe állítva sőt — némű részben — annak kellékelt megtagadólág alakult.

Más alkotmányos és felelős kormányal bíró országokban ugyan is, a dolgok természet szerinti menete, de a józan okosság parancsa s a természet szent törvényei szerint is a lelépelt miniszterek helyeinek betöltésével olly egyén szokott megbízattni, ki a közvélemény és népszerűség által ezen megbízatását sikerteljesen véli megoldhatónak, olly egyén ki az ország bizalmának legnagyobb részét bírja, kit a ministerelnöki székre a nép véleménye ajánl a fejedelmeknek.

Ez nálunk nem történt, mert Kossuth Lajos e hon legnépszerűbb politicali capacitasa mellözésével gr. Batthyáni Lajos bizatott meg a kormány alakításával, ki mint az első felelős ministerium elnöke nem csak hogy népszerűséget kivinni nem tudott, sőt az utolsó időkben a kamarán belül s a kamarán kívül a legnagyobb ellen-szenvvel találkozott, mind politicája mind személyisége irányában.

A dolgok illy állásában a mint mi a Kossuth, Nyári és Madarász politicali párt véleményét és elveit osztójinak — teendői tisztán állának. Nekünk a dolgok természeténél fogva nyílt ellen-zéki irányban kellene közremunkálni.

De e hon körülményei rendkívüliek lévén, a természetes rend és következetesség utjától némű részben eltérni mi is hazafiúi kötelességünknek tartjuk s kijelentjük, hogy a baloldal vezéreinek tegnapi nyilatkozatát, melly szerint e kormányt mind addig míg ügyeink rendbehozatalán és becsülettelleendő consolidálásán erélyesen és tiszta akarattal működni látjuk és tapasztaljuk — támogatni fogjuk.

Szerepünk ellenörködés leendő s ez csak akkor fog ellen-zéki vé változni, ha észrevesszük, hogy a kormány ez vagy amaz intézkedéseiben ügyetlenség vagy rossz szándok vagy mindkettő rejlik.

Gr. Batthyáni állása igen nehéz. Mi hisszük, hogy a gróf a nehézséget maga is átlátja.

Ő a kormányt antipathiák közt vette kezébe — mert hiszen a kamarának azon neveléses éljenzésit, melly tegnap reggel még püsszegés volt, csak nem fogja józan észszel szívből jötnök venni — és éppen mivel antipathiák közt állt vissza a kormányzékre, eljárása felett szigorúbb leendő az ítélet, mintha ismétli fellépését sympathiának köszönhető vala.

Ebből következik, hogyha gróf Batthyáni kor-

mány, vagy belebb viszi alkotmányos bárkánkat a mocsárba, vagy pedig ha azt kihúzza is belőle, de nem a nemzeti becsület és méltóság vontató kötélén, hanem a lealkuvás és jogáldozás lánczaival — úgy ő mind két esetben veszve van, és menthellen áldozatául esik me-részségének, mellyel a kormány rudjának vezetését illy csaknem desperált állásában ügyeinknek helyzetében hazánknak megragadni, s így a rop-pant felelősség ólomsúlyát magára vállalni elég bátorsága és elhatározottsága volt.

És éppen e férfias elhatározottság, s főként annak tudata, hogy a gróf ministerelnök állásának nehézségeit annak eredménytelenségét vagy tán éppen rossz eredményeit magára nézve okvetlen követendő veszélyeket tisztán látva is vezetőként, kormányzóként fellépni merész volt — ad nekünk némű reményt eljárásának következesi iránt, s határoz el az ellen-zéki hangot — mellyet a cikkünk elején elmondott oknál fogva, az alkotmányosság kellékeinek mellözésével alakult ministerium iránt rögtön megkezdeni elvitáztatlan és jogos feladatunk volna — mindaddig félretenni, míg ki nem tűnnék az, hogy a Batthyáni ministerium e hon függetlenségének biztosítására vagy alkalmatlan, vagy rosszakarató.

Én ennek megítélésére nem kellene hónapok. A népek sorsa most napok, gyakran órák alatt határozódik el, az események váratlanul adnak más arcot az ügyeknek; azért az intézkedéseknek és eszközöknek is rögtönieknek, a leggyorsabbaknak kell lenni.

Batthyáni ministeriumának megpróbálására az idők vihara bizonyosan nem késendik mielőbb próbakövet zúdítani elő.

A ministeriumot alkotó egyéniségek ellen is hasonlólag lehetnének megjegyzéseink.

Azonban ezeket is elhallgatjuk. Majd a napok folyamában lesz szerencsénk velök megösmernedni s öket olvasóinknak is bemutatni.

A mi nekünk — más észrevételeket a kérdéstől praescindalva — a jelen ministeriumban legjobban tetszik, az abban van, hogy van benne legalább egy bizonyos szin, bizonyos homogens elem, melly legalább gr. Batthyáni intézkedéseink sikerét nem fogja paralizálni.

Sépp azért, mert a jelen ministeriumban egy bizonyos szin van, reméljük, hogy mind azok kik ezen szinben magok véleményeiknek sugárait — a rendelkezések folytán — reflectalva látni nem fogják, egy consolidált, rendszeres és az egész honra kihatólag működő pártban fognak egybeolvadni.

Kossuth, Nyári, Madarász L., Perczel, Teleki L. ha kelleni fog — olly pártfők leendnek, mily-lyeneknél jobbak s többen Europa bár mellyik parlamentjében is nehezen fognak találatni.

Illy vezetők pártja — ha az ellenörködőből ellen-zéki vé válni kényszerítették — bármikor meg fog buktatni egy ügyetlen vagy rossz akaratu kormányt.

Mi ezennel elmondtuk a Batthyáni ministeriumnak az adjon istent, további viseletünk a fogadj Istentől fog függeni.

Meglátjuk ha e centrumbeli-gróf-

báró-ministerium olyan lesz e, milyent reményelve az ellen-zék főnökei az ön megtagadásnak olly nagyszerű jelét adtak, s gróf Batthyáni hűségének olly fényes elégtételt nyújtottak.
Csernátoni.

Pest september 17.

Hét hónap óta, a februáriusi francia forradalom óta szakadatlan hullámmásban, rongásban volt lelkem. Minden nap egy új remény, új feszült várakozás, új lelkesedés, új aggalom, új harag és minden a világon.

Ki hinné, hogy egy folytsában ennyit képes megbírni az emberi szív, kivált illyen szív, mint az enyém, melly nagyító tüveg módjára jót és roszt óriási alakban tüntet vissza, melly a rengeteg viszhangjaként egy kiáltásra száz kiáltással felel!

Megbirta szívem e hét hónapos földindulást, a nélkül, hogy darabokra tört volna: de meg kell vallanom, hogy eltompult érzéketlenedett, elájult.

Most iszonyatosan rideg a lelki életem.

Az utolsó napok eseményei nyomot nem hagyva pattantak vissza rólam, mint a golyó a márvány szoborról, mint a mennykő a gránitszikláról.

A nemzetgyűlés levetette ama szép fényes harci öltözetet, mellyet september 11-kének estéjén vett föl, levetette mingyárt más nap, és helyette egy vén asszony szoknyájába bujt.

Hallottam, hogy Jelacsics berontott Magyarországra 20,000 emberrel és én nem eszem kétségbe.

Hallottam, hogy Teleki Ádám tábornok olly oszofondáros hazaárulást követelt el, mellynek párját az összes világtörténetben kell keresni, és én nem tagadtam meg az istent.

Jelen voltam tennap este a nemzetgyűlésben, midőn fölolvasták a nádorhoz irt német levelét a királynak, mellyben megtagadja ama föltételeket, miknek teljesítése mellett ajánlotta Batthyáni a ministerelnökség elvállalását; jelen voltam fölolvadásán e levélnek, mellyben király ő kelme vagy akarom mondani ő felsége megdorgálja a nemzetgyűlést, hogy ezt meg azt merészelt tenni, mellyben a magyar nemzet olly hallatlanul pofon veretik egy német izé által, és nem sirtam elcsereedésben, nem fujtam orromból és számból tüzet dühömben, nem szégyeltem magamat, nem pirultam, hogy magyar vagyok; még csak azt sem kiáltottam, hogy éljen a köztársaság.

És még sok mást láttam és hallottam, s mindennek láttára és hallatára olly érzéketlen, olly nyugott maradtam, mind a két ezer esztendő s múmia.

S mostan én, ki hat hónappal ezelőtt ezt írtam hogy „nincsen több szeretett király,” s kit ezért a Kárpátoktól Adriáig elvetemült hazaárulónak kiáltak magyar testvéreim, most én azt kérdezem: „hát van-e még szeretett király?” és nem kacagok.

Nem tudom, meddig tart lelkennek ezen ajulása? de azt tudom, mire útni fog a bosszu órája, mellynek útnie kell, akkorára visszanyerem elvesztett erőmet, rugalmasságomat visszanyerem tiszszerezve, százzszorozva, és tényező leszek az ítéletnek ama véres napjain, midőn e nemzet elégtételt vesz megtiprott jogaiért, fölragott becsületeiért!

Mert végre is él az isten, a ki nem engedheti, hogy egy nemzet mindörökké bántott és meggyalázott legyen, egy olly nemzet, melly talán könnyelmű, de nem vétkes, melly talán tulságosan loyális, de nem gyáva!

Nem, nem, és ezerszer nem! a magyar nemzet nem gyáva. A ki téged gyávasággal vádol, nemzetem, az nem olvasta a világtörténet legszébb, legfényesebb lapjait, mellyeken karddó dicsősége ragyog. És kiért villogtattad századokon át habár nem mindig győzedelmes, de mindig hősi kardodat! ha te nem martirkodtál volna, magyar nemzet, most a török félhold vetne kísértetes fényt az európai műveltség romjaira!

És pedig a melly nemzet nem gyáva, annak nem lehet elvesznie, a melly nemzet küzdött az emberiségért, annak nem szabad elvesznie!

Kicsiny tűz vagyok a haza éjében, de tűz vagyok; csak egy szót olvashat a nemzet a sors könyvéből fényemnél, de ez az egy szó a remény!

Petőfi Sándor.

Pest september 18.

Mit kell tenni?

A miniszerelnök követendő politikájának egy részét a képviselői háznak előre bejelenté.

Ezen politica szerint a miniszerelnök elhatározva van, a magyar földből Jellacsicsnak egy talpalatnyit sem engedni át védtelenül, ha pedig az illyr pártütőnek sikerülne előre nyomulhatni a miniszerelnöknek szintolly erős szándoka a fővárost ez utolsó csepp vérig oltalmazni.

Ezen politica ellen — úgy hiszük — kifogása egyetlen józan hazafinak sincsen.

A kivételi modok és eszközök felett azonban legyen szabad saját véleményünket is nyilvánítani.

Sajnálva de polgári kötelességérzet sugallatából vagyunk kénytelenek az új miniszerium vagy is sajátlag a miniszerelnök bizonyos intézkedése ellen már is felszölnni.

Kossuthunk 24 órai dicső kormányja alatt fényesen lön megczáfolva mind azon félszeg állítás, mintha a magyar sorozredet nem lehetne magyar lábba állítani, meghazudtolva lön azon szűkkeblű hit, mintha sorkatonáink koblében nagyobb lenne az idegen zászló, ruha és parancsszó melletti előbitéletes kegyelet, mint a hazaszeretet érzete.

A lelkes magyar katona csak alkalomra várt, csak utat lesett, hogy a szivében rejtőzö honszerem szikrája lángokban törjön ki.

Mutassatok nekünk, nagyobb magasztosabb példát a népek historiaiból, mint azt mellynek

ezredeink hazafuságát illetőleg közelebről tanui valánk.

Ama felelegetett kegyelet a hosszú időközön hordott szinek iránt — természetelleniségénél fogva láb alá tapostatott, amaz erősített ragaszkodás a tisztetekhez ellenőki nyilt vádak által hazudtoltatik meg, s az aggodalom az ezredet feloszlatása iránt — mellyben sokak azok legnagyobb megalázhatását s ebből a legveszedelmesebb következtetéseket szerettek jölni — az önkénti feloszlás az idegen (s némelyek szerint a katonák által imádott) régi zászlónak elhagyása által lön azzá bélyegezve a mi, t: i: rövidlátó félénkségeé.

A példa megvan, hogy ha akarunk magyar ezredeink szelleme, nem holnap hanem ma leond magyar.

Azért nem kevés aggodalommal sőt visszatevesszel tölté el a mi keblünket, és minden homát szerető kebleit a miniszerelnöknek a nemzetgyűlés által is elfogadott e tárgybani intézkedések körüli habozása, ellenkező szellembeni rendeletei.

Mi őszintén megvalljuk, Batthyánit két okból nem öhajtottuk miniszernek.

Először azért, mert a hazafiai lelkesedést felhasználni nem csak nem tudja, de sőt azt felhasználni fél, és

Másodszor azért, mert e felnemhasználását a lelkesedésnek olly gögös aristocratai visszataszító alakban teszi, melly maga után mindég elégitelenséget bosszankodást és megsértett önérzeteket teremti.

Gróf miniszerelnök a lóhátról vagy cabrioletből kormányzásnak ideje lejárt: ki egy szabad ország kormányrudját akarja vezetni, annak a nép közzé kell leszállani képzelt fensőségi paripájáról, s kormányozni úgy, hogy még a nép ítéletei és öhajtásai mellözésével kiadott rendeleteknek, intézkedéseknek is legyen egy olly corollariuma, melly a kedélyeket kibékítse. Itt igen sok függ a modortul.

A gróf alkalmasint azt hiszi, hogy mivel néha az arany kéznél vagy sperlinél vagy a sörcsarnokban paar Kreuzerwurstelt gyomrába erőszakol s rá a halbe bayerischesst nyeldes, már megtevé mindazt mi a népszerűsége elé.

Csalatkozik, witzeket csinál ugyan a nép az illyszerü plaisirs d'un grand seigneur felett, de a visszataszító modort, mellyet önnél más érintkezésekben találkozik, feledni illyekért alig fogja.

Már pedig — akármit gunyoljuk vagy bélyegezzük azt a váltózeköny népszerűségét, arra egy kormányzónak — kivált mostani felvilágosult korunkban — annyira szüksége van, mint vízre a halmak.

Megjegyezzük, hogy ezen észrevételünket a gróf miniszerelnök modoráról több képviselők felhívására tesszük.

És ezen két okainkat — mellyeknél fogva Batthyáni miniszeriumot nem öhajtottunk — elmondva felhívjuk a grófot a hazafiaknak — a honvédekhez átjönni kívánó sorkatonák iránti rendelkezései által okozott — aggodalmát — rögtöni s nem husó és halasztó intézkedés által szüntetni meg.

Ha át nem vétetnek, adassék nékiok magyar lobogó, német tisztetek — ha szellemök ellen maga a legénység is kifogás! tesz kergettessenek el.

(Itt a tétovázó félénk kiméletnek többé helye nincsen, mert az idő veszettül sürget, s az eddigi mulasztások terhe irtózatosan nyakunkra nehezkedett.)

Mon dassék [meg nekik, hogy honvédekkel egyenlő lábba állanak, s ruhájuk is mihelyt elég készletünk lesz ki fog cseréltetni.

Ez véleményünk az egyik módjárul annak, miként kelljen a magyar föld s a főváros sikeres megvédhetésének eszközeit magunknak biztosítani s egyszersmind független alkotmányosságunk védfalait felépíteni.

A mi Budapest oltalmi szereit közelebről illeti, erre nézve véleményünk következő:

Senki sem tagadhatja, hogy Pestnek kulcsa Budának birtokában fekszik. A ki Budán ur az Peste is parancsol.

Ebből következik, hogy Budát — a várat — belülről is részünkre biztosítva (mi tán megtörtént) környékében is el kell látni védszerekkel.

És itt a gondolkozó figyelmét legelőbb is a budai vár körül levő hegyek ragadják meg, mert ha azon hegyek az ellenség kezébe kerülnek, úgy Budának megoltalmazhatása kétséges.

Azért erősíteni kell a hegyek orrait, hogy általuk a vár, s ez által Pest legyen — ezoldalról legalább — megvédve.

És ezekből kiindulva, jónak és czélszerűnek vélnök, ha azon egész hegylánczolatot — melly a budai várat egy ágyugolyó távolságra környezi — sánczolatok készítették, még pedig olly távolban egymástól, hogy egyik a másikat védhetné az ellenfél megtámadásai ellen; öszvesen pedig a budai vár algyúinak oltalma alatt állának. —

Ezen sánczolatok — mellyeknek készítéséhez pedig mielőbb hozzá kezdeni kellene-eleinte csak kevesebb, az ellenség nyomulása esetére azonban mindinkább nevelendő tűzértség és gyalogsággal lennének ellátandók.

Ez véleményünk a budai résznek, s az által egy fő részben — Pestnek is biztosításáról, mellynek elmondására minket éppen nem a Jellacsich-tóli félelem ösztönzött, mert az ő ide nyomulhatását mig magára van — nemcsak nem hiszünk, sőt azt hinni, a magyar lelkesülés és szabadság iránti sértésnek tartanak — de ösztönzött részint az mert a miniszerelnök bejelentett politikájának egyik része Pestnek megvédésében határozódik, de részint az is, mert csakugyan jöhete ne idő, midőn . . . . .

Azonban ne bocsátkozunk még most a le h o t ő s é g e k elemzésibe.

Csernátoni.

